“Quan escrius, et converteixes en una esponja”

Josep Maria Hern ndez Ripoll Foto: ORIOL DURAN.

La casualitat fa que em toqui viure amb el Josep Maria Hernández Ripoll un dels moments més emocionants de la vida d'un autor: quan li arriben a casa les capses amb els exemplars nous de trinca. Ell s'ho pren amb calma. Enlloc d'estripar els paquets amb impaciència, agafa un ganivet i en va tallant la cinta adhesiva. No és el primer cop: el Josep Maria ja ha publicat reculls de relats infantils, però La sonrisa helada és la seva primera novel·la negra, la que enceta una sèrie amb un detectiu molt peculiar: Simón Prisco. Arribarà el dia 1 de gener a les llibreries, però a través de la web de l'editorial ja es pot comprar.

Ostres, no me l'imaginava tan llarga, 491 pàgines! Llegint les galerades ‘on line' me l'he empassada en pocs dies...Sí, volia que enganxés.És allò que en diuen, aquest cop amb raó, un ‘thriller' trepidant.Una vegada em van dir que era fantasiosa, però també ho és James Bond i la novel·la negra nòrdica és molt fantasiosa, sobretot per a nosaltres. La trama parteix d'una notícia real. La va publicar l'Avui, els anys noranta, per això la novel·la la situo a finals del segle passat.Sí, sobta que es parli de pessetes.Pot semblar estrany. La pròxima ja és amb euros. M'agradava la idea d'anar una mica enrere, només per demostrar que en setze anys, que no són res, han passat moltes coses. Hi ha hagut una progressió geomètrica brutal.Ja vas per la pròxima?Sí, vull fer una sèrie. Ja ho tinc pensat. Quan jo em poso a escriure, ja està tot absolutament dissenyat, capítol per capítol. Vaig escriure una novel·la fa dotze anys sense una idea prèvia i, quan m'hi posava, me n'anava de mare i després havia d'anar enrere per agafar el fil. És un conyàs! Treballes el doble. Aquesta manera de fer més estructurada l'he apresa de la meva faceta de guionista. Faig l'esquelet i pim pam. Això em permet no escriure cronològicament: quan estic de mala llet, mato algú i, quan estic de bon humor, l'envio de copes.Com va anar la creació del personatge?Buscava un detectiu privat i em vaig inspirar en una persona real. En el llibre descric tots els personatges menys a ell, així el lector és lliure de veure'l a la seva manera. Li vaig donar moltes voltes i també puc dir-te que no hi ha ningú que es digui com ell. Vaig parlar amb detectius privats per saber detalls de l'ofici, com el fet que no pots investigar delictes de sang i has de tenir la carrera de dret.I has anat a Innsbruck, un dels escenaris?Sí. Ja hi havia estat amb un amic. Vaig riure molt, en aquesta ciutat, als anys setanta. Jo tenia vint-i-pico, d'anys. Ara vaig anar per tota la zona que descric. He volgut fer connexions amb l'art, la literatura, la pintura, l'arquitectura...Investigació genètica, granges humanes, interessos econòmics... És molt ‘best-seler'. T'agrada llegir aquesta mena de novel·les?Fa temps que no llegeixo perquè em contamino. Ara llegeixo història o busco coses relacionades amb els llibres que estic fent. Documentant-me, descobreixo coses brutals.I escrivint, també t'ho passes tan bé?No, és molt torturat. Jo pateixo bastant, sobretot amb els putos adjectius. M'agrada molt descriure i els diàlegs també em diverteixen molt.És un llibre molt visual.Si en fessin una pel·li no m'importaria, i si, quan en porti tres o quatre, volen fer una sèrie com el Montalbano, tira milles.Un altre detall atractiu és Barcelona com a escenari.Porto molts anys vivint a Gràcia i la casa del Prisco és la que veig per la finestra. L'ambient d'aquí no té res a veure amb el nord, que també surt a la novel·la, on tot és fosc, fred, desagradable... Tinc una tendència a construir històries a l'hivern. La propera se situa durant la cavalcada de Reis.Ja veig què faràs aquestes festes...Ara estic en fase d'escriptura i quan surto a comprar el pa el forner em diu “què vol?” i jo ja n'estic descrivint la cara, com si la vida fos un fons d'armari de personatges. Aquest estiu he estat cinc setmanes als Estats Units i estic pensant d'ambientar allà la tercera novel·la. Vaig llogar una habitació en una casa com la de Psicosis, en un poble on no hi va cap turista. El xef del millor restaurant del poble havia estat homeless a Barcelona. Quan escrius et converteixes en una esponja. M'encanta. Se'm dispara la

imaginació.

Publicat a:
-Cultura 18-12-2016 Pàgina 44

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/1030747-quan-escrius-et-converteixes-en-una-esponja.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui